vine i segueix-me

Revista de la Delegació Pastoral per les Vocacions
Bisbat de Girona
Núm. 11 Setembre 2021

ACOMPANYAR

Benvolguts,

Comencem el mes de setembre amb forces renovades i amb la il·lusió d'un nou curs pastoral que s'obre davant nostre. Segurament estarem ben engrescats preparant les diferents activitats que durem a terme a les nostres comunitats, en els llocs on servim pastoralment o allà on Déu ens ha demanat de servir. I això, està molt bé!. Però seria bo que, enmig de les moltes activitats que programarem, ens aturéssim també per formar un equip per acompanyar a les persones que col·laboren en aquestes activitats evangelitzadores. Perquè, si no ho fem, correm el risc de veure com molts de nosaltres acabarem cansats abans d'acabar el curs.

Per això, en aquest número farem una reflexió sobre l'acompanyament en les nostres activitats pastorals, i sobretot l'acompanyament als més joves de les nostres comunitats. Perquè, si no els acompanyem, si no els ajudem a discernir els signes de l'Esperit, difícilment seran veritablement lliures per respondre afirmativament a la vocació a la qual han estat cridats.

Som-hi, doncs! Oferim els nostres serveis d'acompanyament als nois i noies a qui ens trobem en les nostres activitats quotidianes i si, en algun moment, expressen les seves inquietuds vocacionals, perquè el Senyor continua cridant, no dubteu en posar-los en contacte amb aquesta Delegació del Servei d'Orientació Vocacional, que continuem avançant amb un bon grup de joves que s'han deixat qüestionar per Déu. Gràcies, per endavant, per la vostra disponibilitat i pel vostre servei desinteressat.

Ep, i si ets un jove el qui està llegint aquest escrit, no dubtis en el bé que et farà sentir-te acompanyat per algun cristià que ja ha recorregut un bon tram del camí de la seva fe. Apropa't a la teva parròquia o comunitat de referència i demana aquest servei. Segur que quedaràs sorprès de la riquesa espiritual que amaguen moltes de les persones que t'envolten.

Mn. Joan Soler i Ribas
Delegat de Pastoral Vocacional

sumari:

Acompanyar 1
L'acompanyament espiritual 2
El discerniment a EG 3
Per què tornaria a ser capella? 4

«En el món contemporani, caracteritzat per un pluralisme cada vegada més evident i per una disponibilitat d'opcions cada vegada més àmplia, el tema de les tries es planteja amb particular força i a diversos nivells, sobretot enfront d'itineraris de vida cada vegada menys lineals, caracteritzats per una gran precarietat. En efecte, sovint els joves es mouen entre enfocaments tan extrems com ingenus: des de considerar-se en mans d'un destí ja escrit i inexorable, fins a sentir-se vençuts per un abstracte ideal d'excel·lència, en un quadre de competició desregulada i violenta.
Acompanyar per realitzar tries vàlides, estables i ben fonamentades és, doncs, un servei del qual se sent difusament la necessitat. Fer-se present, sostenir i acompanyar l'itinerari vers tries autèntiques és per a l'Església una manera d'exercir la pròpia funció materna engendrant a la llibertat dels fills de Déu. Tal servei no és res més que la continuació de la manera com el Déu de Jesucrist actua envers el seu poble: a través d'una presència constant i cordial, una proximitat dedicada i amorosa i una tendresa sense confins».

Els joves, la fe i el discerniment vocacional
Document final del Sínode de Bisbes – XV Assemblea General Ordinària

L'acompanyament espiritual

Si creiem de veritat que l'acompanyament espiritual és una veritable brúixola pel camí i un procés que ve de l'Esperit Sant que habita dins nostre. Si creiem de veritat que aquest Esperit Sant està alenant per ajudar-nos a tirar endavant el nostre dia a dia. Si creiem de veritat que és aquest Esperit qui ho està fent tot en nosaltres, i que necessita ésser acompanyat. Aleshores, ens hauríem de preguntar: ¿Per què aquest acompanyament, aquest deixar-nos endur i fer camí amb l'Esperit Sant, és tan desconegut i tan poc practicat i demanat a l'Església?

I potser, si fóssim sincers amb nosaltres, ens n'adonaríem que aquest desconeixement té almenys dues causes.

Una primera causa de tipus personal, que ens faria preguntar: Com a creient, com a consagrat, com a prevere, quina motivació tinc de cara a l'acompanyament espiritual? ¿He tingut experiència d'algú que m'ajudi a fer camí a descobrir la finor de l'Esperit que actua en mi?

I la segona causa podria ésser de tipus comunitària. En la meva comunitat, parròquia, s'està mostrant la importància d'aquest acompanyament? Com a comunitat, hem pres consciència que en l'educació de la fe i en el seguiment de Jesús, l'acompanyament forma part d'aquest camí vital?

Es tracta, doncs, d'adonar-nos de la importància de l'acompanyament perquè és com una cursa de relleu, però sense competició. Tots hem rebut, en l'Església, una bona notícia, el do de la fe. Aquesta bona notícia es formula, en un primer moment, gràcies a les catequistes que ens inicien a la vida cristiana. Elles reben el relleu de la família i després el passen a la comunitat. Però, si ningú de la comunitat pren el relleu, què passarà? Doncs, que la cursa s'acabarà. Que la flama encesa de l'Esperit s'apagarà. Per això, perquè creixi la crida de Déu i el vigor cristià, necessitem que algú prengui el relleu. És l'acompanyament espiritual.

I què seria, doncs, aquest acompanyament? Seria ajudar a mantenir la nostra vida en Déu. Seria ajudar a l'altre a descobrir com l'Esperit Sant l'està conduint i l'hi està parlant. I això no pertany a un grup d'escollits, sinó que és el deure de tots els qui tenim més experiència en vida cristiana. És el nostre deure ajudar als més joves a descobrir què és flama de l'Esperit i quins perills poden apagar aquesta flama.

En definitiva, acompanyar és assistir al llarg procés de gestació de vida nova que l'Esperit Sant està creant en l'altre. Si seguim l'exemple de Maria, veurem com ella ho guardava tot en el seu cor. El que no entenia ho guardava. Nosaltres també necessitem aquest espai de guardar la vida al cor i desxifrar que ens diu Déu, com es manifesta l'Esperit Sant en el nostre cor. I aquí és on hi entra el paper de l'acompanyant, que ha d'estar atent als signes de l'Esperit Sant i del seu procés, però sense voler precipitar-lo ni controlar-lo. L'acompanyant és una presència discreta que assenyala, a l'acompanyat, l'Esperit Sant que s'està obrint el pas en la seva vida de creient.

Germana Ana María Díaz, Carmelita Missionera
(Fragment de la xerrada feta a l'Escola dels Cursets de Cristiandat – 12 de juny del 2021)

El discerniment a *Evangelium Gaudium*

La Germana Ana María ens donava també unes pistes per rellegir els números 169–173 de l'*Alegria de l'Evangeli* (EG), que es troben agrupats sota el títol: «L'acompanyament personal dels processos de creixement». En aquests números, que podem rellegir, el papa Francesc ens parla dels diferents tipus d'acompanyament, que ens han d'ajudar a veure quines són les actituds que hem de tenir per acompanyar des dels contextos socials i eclesials que ens toca viure.

EG 169 recull el context general, i ens parla d'una Església que necessita la mirada pròxima per contemplar, commoure's i aturar-se davant l'altre totes les vegades que calgui. Es tracta de recuperar la mirada samaritana, perquè l'acompanyament és un veritable art. L'Església hauria d'iniciar a tots en aquest art de l'acompanyament, que és treure's les sandàlies davant la terra sagrada que és l'altre, per intentar veure com l'Esperit Sant està treballant a l'altre. Això té una dimensió guaridora i solidària, però ens hem de formar per poder tirar endavant aquest art d'acompanyar.

EG 170 ens ajuda a ressituar l'acompanyament, perquè algunes persones es pregunten si és pròpiament psicologia o teràpia, però tot i que hem de tenir en compte les ciències humanes per no fer bestieses, l'àmbit de l'acompanyament espiritual és ajudar a ésser veritablement lliures en Crist. Som fills de Déu en llibertat i hem de poder decidir lliurement els seus actes. No és psicologia, ni psiquiatria, ni teràpia, sinó que és obrir camí en l'acció que Déu està fent en cada creient. Ajudar a fer bé el pelegrinatge de cadascú vers el Crist.

EG 171 ens parla d'unes actituds importants en l'acompanyament. Cal assenyalar per una banda, que cal tenir una gran capacitat d'escolta. Saber escoltar el que diu, el que vol dir i, anant més a fons, intentar sentir, escoltar, el que l'Esperit Sant està empenyent dins la persona, per a on la va conduint.

EG 172 ens recorda que l'acompanyant ha de comprendre que la vida de cada persona és un misteri. Ha d'estimar a l'altre sense judicis, perquè aquest pugui obrir veritablement el seu cor i així pugui iniciar un veritable camí de creixement.

Finalment, EG 173 ens mostra l'acompanyament en l'Acció Apostòlica. Les tasques que fem tenim el perill de centrar-les molt en fer coses, i l'èxit o aparent fracàs tindríem la temptació de veure-ho segons els fruits del rendiment. Aquí hi entraria molt l'acompanyament espiritual de la missió, perquè són importants les nostres actituds de vida. El que interessa és la netedat de motivacions, d'actitud i de fondària en la vida en Crist i no llegir la nostra missió apostòlica segons uns aparents resultats exitosos o que m'omplin de necessitats de fer coses. La meva missió ha de ser resposta a la crida de Déu.

Doncs res més. Que aquests punts ens ajudin per adonar-nos que no només ens hem de formar per ser bons acompanyants, sinó que també necessitem de l'acompanyament per descobrir la nostra pròpia vocació. No ens podem acontentar en dir ja soc un matrimoni creient, o jo ja tinc clar que Déu m'acompanya en la meva vida consagrada, o ja realitzo bé les meves tasques a la parròquia. No! El meu talent, la meva llibertat és única davant de Déu. Tots tenim una vocació singular, personal, on l'Esperit m'està cridant. El que jo visc no ho viurà ningú més per a mi. I per fer-ho necessitem l'ajuda d'algú que ens ajudi a il·luminar per on ens crida l'Esperit Sant. És l'acompanyament el que fa que la meva mirada en el quotidià sigui contemplativa. Que pugui veure els altres com ho feia Jesús, que en tot Déu hi és i en tot Déu ens crida.

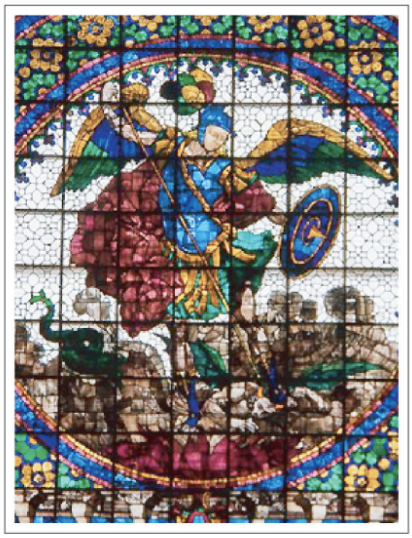

Amb gran alegria us anuncio que

el diumenge 19 de setembre, a les 6 de la tarda,
a la Catedral de Girona,

SERÉ ORDENAT DIACA

pel Sr. Bisbe de Girona, Francesc Pardo.

Agrairé molt la vostra pregària i, si pot ser,
la vostra presència.

EDGAR JAULENT MARTINEZ

Pregària:

Un dels grans Mestres del discerniment, Sant Ignasi de Loiola, ens recorda que podem viure en dues direccions: «De bien en mejor subiendo» o «De mal en peor bajando». Acompanyar és ajudar a veure al jove com ho pot fer per anar cada cop millor i pujant. Com? Doncs, Sant Ignasi ens diu que ho farem amb el seguiment amorós del Crist, amb pobresa i amb humilitat. Que ens hi ajudi la seva pregària "Preneu, Senyor".

Preneu, Senyor, i rebeu
tota la meva llibertat,
la memòria, l'enteniment
i tota la voluntat.
Tot el que soc
i posseeixo,
Vós m'ho heu donat,
a Vós, Senyor, ho torno,
tot és vostre,
disposeu-ne segons
la vostra voluntat.
Doneu-me el vostre amor
i gràcia,
perquè això em basta.

Contactar-nos:

Pàgina web:
www.seminaridegirona.com

Correu electrònic:
seminaridegirona@gmail.com

Instagram:
@seminaridegirona

La meva experiència: Per què tornaria a ser capellà?

Me n'adono que, pel sol fet de posar-me a respondre aquesta pregunta, ja deixo entendre que la resposta és positiva. Doncs, sí, acceptaria de tornar-ho a ser. No tinc ganes d'imaginar què hauria pogut anar millor i què havia d'evitar, perquè sé que, molt sovint, el que arreglem per un costat, l'espatllem per l'altre. Segur que res tornaria a ser ben igual. La vida és pura creativitat; no es repeteix ni en un sol instant. Cap història humana, ni la personal ni la familiar ni la social, pot repetir-se tal qual, però sí que podem revalidar-ne la globalitat.

Intentaré ara donar-ne les raons que despunten més en el meu tarannà de vida passat i present. N'hi deu haver d'altres, però aquestes són les que em sembla que fan més el pes.

- Veig en la meva vocació sacerdotal i missionera un fil conductor que s'ha anat renovant i allargassant malgrat els entrebancs i les dificultats. Aquella decisió inicial tan fràgil, aquell ensopec, caure i tornar a posar-se dempeus, aquelles il·lusions i embranzides inesperades, aquell renovar l'ofrena i el compromís, aquell girar full de vida darrere full..., han estat els indicadors del camí recorregut i són les pistes que menen cap a la fita desitjada.

- Veig també que no he perdut mai la joia interior i l'alegria de la convivència per continuar endavant. Hi ha hagut etapes més o menys dures, però els canvis de lloc i de missió han estat estimulants per oxigenar l'esperit, prendre més embranzida, renovar la feina i poder conviure amb altra gent.

- Veig i reconec, cada vegada amb més clarividència, que sense el do de Déu, sense una estesa xarxa d'amistat companyona i sense una relació social planera que m'ha permès estar arreu com a casa nostra, la meva vida no hauria tingut tant sentit, la resposta a la vocació i la missió n'haurien sortit escarransides. Ara, bo i llescant el tram final, crec que em convé créixer en la gratitud i la gratuïtat. Amb això en tinc prou per anar dient sí cada dia.

Mn. Josep Frigola i Ribas
De l'Institut de Missions d'Àfrica (Pares Blancs), Membre del Consell Presbiteral, de la Delegació de Missions i rector d'Albanyà, Sant Llorenç de la Muga i Terrades (Parròquia i Santuari)

Si voleu rebre periòdicament l'edició digital de «Vine i segueix-me» podeu fer-ho escrivint un correu electrònic a la nostra adreça: seminaridegirona@gmail.com